

The background is a vibrant pink color. It is decorated with numerous white, yellow, and green hearts of various sizes and styles. Some hearts are simple outlines, while others are filled with colors or patterns. There are also white and yellow swirls and small circles scattered throughout. A blue bird-like character is visible near the top center. The overall theme is love and happiness.

**Elizabeth
Maxwellová**

ŠŤASTNĚ

až

navěky

**Elizabeth
Maxwellová**

ŠŤASTNĚ
až navěky

Elizabeth Maxwelllová
Šťastně až navěky

Z anglického originálu *Happily Ever After* vydaného
nakladatelstvím Touchstone v New Yorku přeložila Pavla Kačorová.
Redakce Michaela Celárková
Korektura textu Lenka Doležalová
Obálka, grafická úprava a sazba Kristýna Sladká
Technická redakce Petra Mejstříková

Tisk Centa spol. s.r.o., Vídeňská 113, 619 00 Brno

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace: 23 346.

Praha 2015

 ALBATROS MEDIA a.s.

www.albatrosmedia.cz
www.xyz-knihy.cz

V knize je použit úryvek ze sonetu č. 55 v překladu Martina Hilského: William Shakespeare,
Sonety, Atlantis, Brno 2009, str. 61 (pozn. překl.)

Copyright © 2014 by Beth McMullen
Translation © Pavla Kačorová, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-211-7

Pro mé rodiče, Henryho a Evu Von Anckenovou

krize středního věku

podstatné jméno

období emočního zmatku ve středním věku, jenž se vyznačuje zejména výraznou touhou po změně

(slovník Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11. vydání)

Kapitola 1

Uloupená tajemství ♡

Kapitola první

Přesně v 8:45 vešla Lily Dellová otáčivými dveřmi do newyorské pobočky Jensen & Richardson Communications a usmála se na ochranku. Měla zpoždění, ale to přece ještě nebyl důvod, aby byla nepříjemná.

„Jak se dnes máte, Hanku?“ zeptala se.

„Dobře, slečno Dellová. Děkuji za optání,“ odpověděl starší muž a smeknul čepici na pozdrav.

„Hezký den!“

„Hlavně když bude svítit sluníčko,“ mrknul na ni.

Stejný rozhovor probíhal mezi Lily a Hankem každé ráno, ale to nevadilo. Zavedené zvyky Lily uklidňovaly. Uvědomovala si, že to mělo do jisté míry kořeny v jejím dětství, ale nemělo smysl se v tom všem babrat. Dokázala se vymanit. Tím to pro ni skončilo.

„Počkejte!“ zakřičela Lily a rozběhla se k výtahu. Její kancelář byla v padesátém osmém patře a v ranním špičce někdy trvalo celou věčnost, než se výtah znovu objevil v přízemí. Žena s odbar-

venými vlasy a dlouhými, růžově nalakovanými nehty strčila ruku mezi dveře a přidržela je, aby se Lily vmáčkla dovnitř.

„Děkuju,“ zašeptala Lily směrem k ženě.

Výtah se s trhnutím rozjel a několikrát se ještě zastavil, než dojel do třicátého patra a Lily v něm osaměla. Rychle zalovila v kabelce a vytáhla z ní rtěnku. Podle zpoždění, které cestou nabrala, usoudila, že rozhodně nebude mít na zkrášlovací zastávku na dámské toaletě před schůzkou s panem Hathawayem čas.

Zatímco zápasila s uzávěrem rtěnky a snažila se přitom nepustit na zem své sako, pouzdro s notebookem nebo černou koženou kabelku, hladká tuba se jí vysmekla, sjela po sněhově bílé halence a zanechala na ní přerušovanou, broskvově červenou stopu.

„Do prdele!“ vykřikla.

„Ale no tak, není to tak hrozné,“ ozvalo se a ze stínu zdánlivě prázdného výtahu vystoupil nějaký muž. Byl vysoký a hubený, měl neproniknutelné, mechově zelené oči a vlasy černé jako uhel. Světlá pokožka kontrastovala s tmavým proužkem draze vypadajícího obleku. Všimla si, že se mu vedle pravého obočí táhla sotva patrná jizva. Usmál se na ni a lehce poodhalil své dokonalé zuby.

Pokusila se mu úsměv oplatit, ale výtah jí najednou připadal těsný.

„Už jsme se viděli,“ pronesl a vykročil směrem k ní. „Vzpomínáte si?“

Naprosto zbytečná otázka! Od té slavnostní recepce minulý týden trávila každou volnou chvíli tím, že se snažila zjistit, kdo byl ten krásný muž. Bez výsledku. Večírek se konal u příležitosti uvedení nového šampaňského značky Keller na trh a Lily musela – i když nerada – přiznat, že to s ochutnáváním vzorků poněkud přehnal. Zrovna se prodírala davem na toaletu, když se na pářty objevil muž, který s ní teď stál ve výtahu.

Jejich oči se střetly a v tom okamžiku čas zpomalil a Lily vnímala, jak je každičká molekula jejího těla přitahována k tomu neznámému muži. Nemohli si pomoci. Táhlo je to k sobě. Pohled upírali jeden na druhého.

„Hezký večer,“ oslovil ji.

„Ano, to je,“ přitakala Lily přiškrceným hlasem.

„Moc vám to sluší,“ zalichotil jí.

Než mu stačila poděkovat nebo se ho zeptat na jméno nebo ho poprosit, aby jí vysvětlil, co to mezi nimi vlastně zrovna proběhlo, kývl jí na pozdrav a zmizel za rohem. Lily trvalo aspoň minutu, než se trochu sebrala a vyrazila za ním. Když se ale vrátila do sálu, už ho nikde nezahledla.

„Ano, moc dobře si vzpomínám,“ přikývla teď Lily. Mluvila cizím hlasem, jako by ani nepatřil jí, ale přicházel odjinud.

Pomalou se sehnul, aby zvedl rtěnku z podlahy. Pohyboval se rozvážně a plynule. Pozorovala, jak se mu látka obleku napnula na širokých ramenou.

„Tohle vám upadlo,“ podával Lily rtěnku. Měl velké, elegantní ruce, což byla spíše vzácná kombinace. Natáhla se pro rtěnku a jejich pohledy se setkaly. Atmosféra ve výtahu zhoustla. Lily zrudla a tváře jí teď zářily jasněji než skvrny na halence.

„Díky... děkuju,“ vykoktala ze sebe. Když sáhla po rtěnce, otřela se prsty o jeho chladnou kůži a manžetu saka. Z konečků prstů jí vystřelila vlna vzrušení, která se prohnala skrze paže rovnou do břicha a usídlila se mezi jejími stehny. Navzdory horkosti se roztrásla. Zaplavila ji vlna dosud nepoznané sexuální touhy, která ji na moment ochromila. Takovou reakci u Lily žádný muž ještě nikdy nevyvolal. Byla rozvážná, opatrná, myslela logicky. Moc dobře věděla, k čemu to vedlo, když si člověk nedal pozor. Ale zdálo se, že jejímu tělu to bylo jedno.

„Ach,“ zašeptala Lily a přitiskla stehna k sobě. Bylo to příjemné. Přistoupil k ní o krok blíž. Byl cítit po citrusech. Ta omamná vůně ještě zhoršovala její závrať. Už se neusmíval. Bedlivě ji pozoroval jako orel, který se právě chystá střemhlav vrhnout na svou kořist, bezmocnou polní myš. Bála se, že se jí brzy podlomí kolena. Na vysokých podpatcích se necítila ani trochu stabilně.

„Vaše halenka,“ zašeptal. Lily si byla jistá, že skrze jemnou látku vidí bušení jejího srdce. Cítil to stejně jako ona?

„Obávám se, že je zničená,“ poznamenal. Už stál tak blízko, že detailně viděla jeho bezchybnou pleť. Myslela jen na to, jak strašně si přeje, aby se jí dotýkal.

Trýznivě pomalu ji pohladil po tváři a sjížděl prsty dolů až do jamky na krku. Tam lehounce přitlačil, až zalapala po dechu. Její tělo se bezmyšlenkovitě napnulo směrem k němu.

Prosím, ne... tohle nesmím, pomyslela si.

Pokračoval dále po klíční kosti, snadno odhrnul halenku a prsty vklouzl mezi krajkový okraj podprsenky a její nahou kůži. Přinutila se dívat se mu do očí, ve kterých se zračilo soustředění. Nadzvednul jí podprsenku a rukou uchopil její ňadro.

Křič, říkala si. Volej o pomoc. Ale jediný zvuk, jenž byla schopna vydat, bylo jen další roztoužené „ach“.

Jedním rázným pohybem jí stáhl vršek a ramínka podprsenky a odhalil její prsa. V tlumeném světle výtahu vypadala podivně bílá a v barevném nesouladu se zbytkem těla. Jednou rukou ji podepřel, zaklonil a jazykem přešel přes její odhalenou ztuhlou bradavku. Pomalu ji vzal do úst a jemně zatahal. Lilyiným tělem projely elektrické výboje. Toužila kvílet a žadonit, aby nepřestával. Místo toho se kousla do rtu a opřela se rukama o stěnu, aby neomdlela. Mezi stehny cítila pulzovat napjaté očekávání. Jak dlouho už tohle nezažila? Celou věčnost.

„Chutnáš tak... sladce,“ zašeptal.

Kolik mají času? Stihnou to? Nemohla uvěřit, že ji něco takového vůbec napadá! Kdo je vlastně ten muž, kvůli němuž se celá třese jako želatina? Jako by jí četl myšlenky, zašeptal jí do ucha: „Pospěšme si.“ Vsunul jí ruku mezi kolena a pokračoval nahoru po hladce oholené vnitřní straně stehen. Kdyby na sobě měla kalhoty, byla by v bezpečí, ale sukně ji odsuzovala k nevyhnutelnému. Jeho ruka doputovala k vlhkým bavlněným kalhotkám. Na chvílku zalitovala, že si neoblékla nějaké luxusnější, krajkové. Přitlačil prstem a ona zalapala po dechu.

Nakláněl se tak blízko, že se mu musela dívat zpříma do očí. Roztrhnul jí kalhotky a hladkými prsty přešel přes...

„Mami!“

Cože? Aha, Allison. Sakra.

„Co se děje, broučku?“ zavolám. Po zádech mi stéká pramínek potu. To mám v pracovní takové horko?

„Pojď sem.“

„Dobře, Ali. Už běžím.“

Je čtvrtek, čtvrt na dvanáct v noci, a já bezpečně vím dvě věci. První z nich je, že Lily Dellová se zrovna chystala pomilovat se ve výtahu, kde čas nic neznamena, bavlna jde roztrhnout jako vlhká papírová utěrka a sténání evokuje vzrušení, nikoli duševní chorobu. Tou druhou je fakt, že moje dnešní vyhlídky na sex ve výtahu – případně na jakémkoli jiném místě – jsou naprosto nulové. Takhle už to bohužel v životě chodí.

Kapitola 2

Takhle jsem si to rozhodně neplánovala. Žádná žena nesní o tom, že z ní jednou bude rozvedená matka středního věku s lehkou nadváhou, která nutně potřebuje vytrhat obočí a které by rozhodně prospělo, kdyby začala cvičit pilates. Nikdo nefantazíruje o tom, že bude jezdit v modré minidodávce toyota plné neidentifikovatelných zbytků jídla rozesetých pod sedadly nebo mít sedačku s kulatými skvrnami od šálků kávy na opěradlech. Přesto se tyhle věci stávají. A člověk se s nimi musí naučit žít.

Jmenuju se Sadie Fullerová. Občas když se podívám do zrcadla, vidím v něm své pětadvacetileté já - mladou holku plnou energie připravenou poprat se se vším, co život přinese. Jindy zase ve výloze zahlédnu odraz svého současného šestačtyřicetiletého já a říkám si, kdo to na mě proboha zírá. Ta ženská s vráskami kolem očí a úst a scvrklou kůží určitě nejsem já. To musí být moje matka.

Kromě minidodávky a skvrn na sedačce mám taky jedenáctiletou dceru Allison, fenku jménem paní Perkinsová a exmanžela, který je opravdu báječný - až na fakt, že je gay a já jsem žena.

Mám hnědé vlasy, které bývaly lesklé, než jsem si je zničila chemií, a hnědé oči, které dříve viděly o něco lépe. Tajně si

schovávám brýle na čtení, stejně jako jsem si dříve ukrývala cigarety. Nikdy nevíte, kdy nastane stav nouze. Pravidelně posílám finanční příspěvek organizaci Plánované rodičovství a Demokratickému národnímu výboru a z naprosto nepochopitelného důvodu jsem se tento rok dobrovolně přihlásila, že pomůžu zorganizovat každoroční školní akci pro sponzory. Člověk by řekl, že když platí skoro čtyřicet pět tisíc dolarů ročně za to, aby mohla Allison chodit do páté třídy na prestižní školu Holt Hall, je jeho iniciativa jako rodiče zcela dostačující. Ale očividně jsem se spletla.

To jen potvrzuje starou pravdu – na první dojem se nedá spolehat. Vezměte si třeba mě. Když se na mě podíváte, nejspíš si řeknete, že jsem matka v domácnosti, která o sebe přestala pečovat. Nikdy by vás nenapadlo, že po nocích, když celé předměstí spí, píšu erotické romány po pseudonymem K. T. Briggsová.

Jestli si libujete v sexu ve výtahu, na stole v zasedačce nebo na záchodcích v letadle, tak jste o mně možná už slyšeli. Advokáti přemýšlejí o případech, doktoři o výsledcích vyšetření. Já přemýšlím o krásných lidech, kteří smilní na nepatřičných místech.

Když se mě lidé ptají, jaké knížky píšu, odpovídám, že milostné romány. Ne že bych se cítila jako prostitutka nebo tak něco, ale obávám se, že v očích mých zámožných konzervativních sousedů bych tak mohla vypadat. Sprostárny jsou prostě sprostárny. Na pravidelných setkáních rodičů s učiteli opravdu nikdo nechce nad kávou a sušenkami probírat, jakým způsobem nejlépe popsat orální sex. Proboha, jsme přece matky! Máme diskutovat o průměrné nutriční hodnotě sendviče nebo o tom, zda je vhodné vzít třetáky na muzikál o čarodějnicích ze země Oz

na Broadwayi. Kdo má čas představovat si milování s Georgem Clooneym nebo – v případě, že jste na zajíčky – Channingem Tatumem v prosluněné růžové zahradě?

Kdyby si ale spousta matek nekrátila čas fantazírováním o sexu na jakémkoli jiném místě kromě vlastní postele, neměla bych z čeho platit hypotéku, školné, pojistku na auto ani výživné. Jsem tedy zavázaná každé z nich.

Klopýtám chodbou za Allison. Sedí na posteli s peřinou přehozenou přes ramena a když rozsvítím, zamžourá do světla. Obličej má zarudlý. Jako by svému otci z oka vypadla.

„Co se děje?“ zeptám se a sednu si vedle ní. Odhrnu jí pramen špinavě blondatých vlasů z očí na stranu a bezděky jí přejeđu hřbetem ruky po čele. Je studené. Nos a tváře jí zdobí pár pih.

„Zlý sen,“ odpoví a přivine se ke mně. Ve svých jedenácti letech je přesně na hranici dětství, každou chvíli se z ní stane typický teenager, který mě bude povinně nenávidět až do svých dvaceti. Takže do té doby si pořádně vychutnávám momenty, kdy mi dovolí ji obejmout. Usoudila jsem, že když si jich nasbírám dost do zásoby, pomůžou mi pak překlenout ta prázdná léta.

„O čem se ti zdálo?“

„O chlupatých stvořeních s tesáky,“ odpoví Allison a přitulí se ke mně blíž. Voní po mýdle jako svěží jarní horský vzduch. Zas a znovu jsem ohromená jejími možnostmi. Může se stát, čím bude chtít. To je přece úžasné. I když si to v tomhle věku ještě neuvědomuje. Na to je příliš mladá.

„A dál?“ ptám se. Odpustím si komentář, že by si taky jednou mohla přečíst knížku, kde se nevyskytují upíři, protože by se ode mě odtáhla a mně je teď zrovna příjemné ji svírat v náručí.

„Honili mě a paní Perkinsovou,“ vypráví.

Paní Perkinsová, kříženec několika psích ras, zvedne hlavu, jakmile zaslechne své jméno. Určitě by neváhala položit za nás v boji svůj život, ale protože je velká asi jako bochník chleba, nemělo by to patrně velký efekt. Protáhne se, zívne a uloží se opět ke spánku. Zůstane tady celou noc a bude věrně držet stráž u Allisoniných nohou, i když za to schytá bezpočet kopanců do hlavy.

„Kde vás honili?“

„Nevím. Různě.“ Oční víčka se jí zachvějí. Poklepu rukou na polštář a ona bez řeči zalehne. Usměje se na mě. Tuším, co přijde.

„Zůstaneš tady?“ vyzvídá hláskem tak sladkým, jako by snědla celou sklenici medu. Stejně vždycky podlehnu. Hlavně proto, že chci.

„Ano,“ souhlasím. „Ale jen pár minut. Mám ještě práci.“

„Na tom novém příběhu?“

Ano. Můj nakladatel říká, že kniha potřebuje příběh. Nemůže to být celé jen o sexu. To by byla čistá pornografie. Erotický román má mít nějaký obsah. Má mít zápletku. Má mít... to je jedno. Nikdo se nekouká na porno kvůli skvělým hereckým výkonům, stejně jako nikdo nečte erotické romány kvůli zápletce.

Tohle ale moje jedenáctiletá dcera zatím nemusí vědět. Lehnu si vedle ní, přivinu se ještě těsněji k jejímu dlouhému štíhlému tělu a palcem u nohy zhasnu vypínač. Allison se tomu zahihňá.

„Už spinkej,“ zašeptám. „Je pozdě a zítra vstáváš do školy.“

Pozoruju, jak zavře oči a začne pravidelně oddechovat otevřenými ústy. Kdybych měla tu možnost, zastavila bych čas přesně v tomhle okamžiku. Navždy bych svírala své úžasné dítě v náručí, neodešla bych z tohoto pokoje, všechno by zůstalo přesně takhle.

Ale čas letí a já musím před spaním dokončit ještě pár stránek. Vymaním se z Allisonina objetí a kradu se po špičkách zpátky do pracovny. Párkrát si usrknu červeného vína. Kde jsem to skončila? Sex ve výtahu. Jasně.

Nakláněl se tak blízko, že se mu musela dívat zpříma do očí. Roztrhnul jí kalhotky a hladkými prsty přešel přes rozpálené, pulzující záhyby její kůže. Ach, tak nádherné spojení bolesti a rozkoše. Lily se musela krotit, aby ze sebe nestrhala zbytek svého oblečení, nahá se mu nevrhla kolem krku a nežadonila, aby ji opřel o zeď výtahu a zmocnil se jí.

Sex ve výtahu je náhle přerušen zvoněním telefonu. To mám zase přijít o vyvrcholení? Dneska to nejspíš nebude můj večer. Mám smůlu jako čtrnáctiletý kluk na katolické škole.

Volá můj bývalý manžel Roger. Mluvíme spolu každý den. Nebo – přesněji řečeno – Roger mluví a já poslouchám. Zvládla jsem napsat celé kapitoly, zatímco on žvanil do telefonu. Byl by zdrcený, kdyby tušil, jak snadno ho dokážu upozadit. Dám si nohy na stůl a přijmu hovor.

„Rogere?“

„Sadie.“

„Je pozdě, Rogere.“

„Ale já mám problém, který prostě nemůže počkat,“ reaguje. Všechny jeho problémy jsou naléhavé.

„Co se děje?“ ptám se.

„Myslím, že si Freda nemůžu vzít,“ zašeptá.

„Ty sis chtěl Freda vzít?“

„Včera jsme se o tom bavili, ale pak jsem nad tím při meditaci přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že nemůžu říct ano.“

„Takže Fred se tě zeptal, jestli si ho chceš vzít? Přesně takhle?“

„No, ne tak úplně.“

„A teď je doma?“

„Jo, v posteli.“

Představím si Rogera, jak sedí zavřený v koupelně schoulený na záchodě a šeptá do mobilu, a nakloním se zpátky ke svému notebooku. Rychle prolétnu rozepsanou stránku. Kde jsem to skončila?

„Sadie, posloucháš mě vůbec?“

„Samozřejmě, Rogere.“

„Poslala jsi mi šek?“

„Samozřejmě, Rogere.“

„To je dobře,“ odpoví. „Tento měsíc mám trošku napjatý rozpočet. Studio na jaře moc nevydělává. Lidi prý chtějí být venku. Fakt tomu nerozumím.“

Podle Rogera lidi necvičí jógu v zimě, protože je moc chladno. V létě je zase moc horko. Na podzim jdou pro změnu raději do Central Parku a pozorují barevné padající listí. Napjatý rozpočet má proto Roger každý měsíc. Doufala jsem, že Fred s Rogerem spolu nějakou dobu zůstanou. Fred je bohatý. Roger nad tím ale očividně meditoval tak důkladně, až si to rozmyslel.

„Já taky ne,“ přiznám. Napíšu další větu. Přečtu si ji po sobě. Vymažu ji. Loknu si vína.

„Jak se má moje holčička?“

„Spí. Je noc.“

„To je pravda.“

„Hele, který bar v New Yorku je teď nejvíc in?“

„Bhudda, na 23. ulici,“ odpoví Roger bez zaváhání.

„Hetero?“

„To fakt ne.“

„Potřebuju módní bar v New Yorku pro hrdinu své nové knížky,“ vysvětluju. „Ale musí být pro heterosexuály.“

„Co takhle pult s hotdogy a popcornem v supermarketu Terč?“ zasměje se Roger.

„Blbý vtip.“

„Promiň.“

„Chceš ještě něco, Rogere? Mám 4200 slov, ráda bych to do-táhla na 5500 a šla spát.“

„Promiň, Sadie. Jenom se teď prostě cítím hrozně osamělý, když jsem se rozhodl, že se rozejdu s Fredem. Co když už si nikdy nikoho nenajdu?“

„Vždyť ty jsi nikdy sám ani neobědval,“ namítnu a nejsem zas tak daleko od pravdy. Jestli se zítra rozejde s Fredem, bude Roger bláznivě zamilovaný do jiného muže nejpozději v neděli dopoledne. Roger neztrácí čas dlouhým přemítáním o tom, proč vztah nevyšel. Nekouká nalevo ani napravo, vrhá se do toho po hlavě. S nevolí ho za to respektuju, protože sama vím, jaké to je zůstat sama.

„Chybíš mi, Sadie,“ říká.

„Ne, nechybím.“

„Však víš, jak to myslím.“

„Ale jo. Dobrou noc, Rogere.“

Zavěším, než začne detailně rozpitvávat své milostné problémy.

Rogera jsem si vzala z jediného důvodu. Čekala jsem s ním dítě, které ani jeden z nás neměl v úmyslu počít. V té době už jsem byla smířená s tím, že neprožiju romantickou lásku, nebu-

du mít děti a dožiju jako stará panna, takže mě to dost zaskočilo. Nebyli jsme ideální pár. Roger neměl žádné ambice. Potřeboval podporu. Já jsem za sebou měla katastrofální vztah, po kterém mi zbyly jen jizvy na duši, a trpěla jsem nedůvěrou ke všemu mužskému. Rogera jsem měla ráda, ale nebyla jsem do něj zamilovaná. Při pohledu na něj se mi nerozbušilo srdce ani nezrychlil tep, což jsem u člověka, kterého si mám vzít, očekávala. Navíc sex nestál za nic, ale to jsem pustila z hlavy jako nepodstatnou věc. Informace, že čekám dítě, evidentně převálcovala všechny rozumné argumenty a my jsme rychle přesvědčili sami sebe, že se k sobě skvěle hodíme.

„Pojďme se vzít!“

„Pojďme založit rodinu!“

Nebylo třeba zase tolik přemlouvání. Roger byl pozorný. Držel mi dveře a odsouval židle. Měl rád romantické komedie, i když v nich hráli mizerní herci. Moc rád vařil a hostil. A hlavně byl v sedmém nebi z toho, že bude tátou, což bylo ze všeho nejdůležitější.

„Vůbec jsem nedoufal, že se mi tohle někdy poštěstí,“ říkal s hlavou položenou na mém rostoucím bříšku. Když o tom zpětně přemýšlím, měla jsem se tehdy více zajímat o to, proč v to evidentně nedoufal, ale těhotenské hormony štěstí mi úplně zatemnily mozek.

S Rogerem jsem se rozvedla, protože se zamiloval do Jamese. Řekl mi, že jóga mu pomohla objevit jeho pravé já. Ukázalo se, že jeho pravé já je homosexuální. Všechny kroky svého uvědomění si sebe sama mi podrobně vylíčil u drahé večeře, kterou jsem zaplatila já. Tohle jsem opravdu slyšet nechtěla. Celou dobu jsem mu připomínala, že spolu máme dítě, jako by to snad mohlo jeho sexuální orientaci změnit. Když jsme dojedli, Roger

se na mě smutně usmál a požádal mě, abych se s ním rozvedla. Jeho srdce toužilo po Jamesovi. Pak následoval Tim, Andre, Seymour, Jacob, Ian, Oliver, Gavin a tak dál.

Poté co se ukázalo, že můj bezpečný přístav jménem Roger se nachází ve žraloky se hemžících vodách, dospěla jsem docela logicky k závěru, že jsem dělala, co jsem mohla, vyzkoušela všechno, co šlo, a stačilo mi. Rezignovala jsem na jakýkoli vztah a cokoli spojeného s muži. Vystačím si sama, říkalo si mé nové praktické já.

Zhruba za šest měsíců jsem samozřejmě pochopila, že už vlastně nikdy nebudu sama. Za tu krátkou dobu nabral Rogerrův proces uvědomění si sebe sama na obrátkách a on se začal chovat jako nejistý teenager. Najednou jsem se musela starat o dvě děti. Pro čerstvou svobodnou matku to bylo docela vystrízlivění.

Hodiny ukazují skoro dvanáct a o půlnoci to vždycky balím bez ohledu na to, kde zrovna jsem nebo kolik jsem toho stihla napsat. Nejpozději v sedm hodin bude Allison vzhůru a já si potřebuju dopřát aspoň šest hodin v pelechu.

Když spíte sami, má to jedinou výhodu. Víte, že budete opravdu spát. Co jiného byste totiž asi sakra mohli dělat?

Takže... kde jsem to skončila?

Než si Lily vůbec stačila uvědomit, co se děje, vrátil všechny její svršky na původní místo. Ne. Ne. Ne!

„Ta košile mě opravdu mrzí,“ podotknul a o krok ustoupil.

Lily se pořád opírala o stěnu a třásla se po celém těle. Cítila se jako skořápka naplněná jen touhou a chtíčem. Nebyla schopná ze

sebe vydat ani hlásku, jen svírala svou tašku na notebook na prsou, jako by za ní mohla navždy zmizet. Přerývavě dýchala.

Uklidni se, říkala si.

V tom okamžiku výtah zastavil v padesátém osmém patře. Dveře se otevřely a za nimi se objevila moderní recepce. Za obrovským, nevlídným dojmem působícím pultem stál sám Peter Jensen.

„Lily, výborně,“ široce se na ni usmál. „Vidím, že už jste měla tu čest se seznámit s panem Hathawayem.“

Lily se podívala na muže, v jehož hlubokých očích se nyní zračilo pobavení.

„Vy jste Aidan Hathaway?“ zeptala se a nohy se jí třásly tak, že měla problém vykročit z výtahu aspoň trochu důstojným způsobem.

Aidan Hathaway reagoval úsměvem, který sliboval problémy.

Kapitola 3

V pátek ráno v 6:50 stojí Allison u mojí postele a významně si odkašlává. Někde v pozadí slyším hučet klimatizaci. Je teprve duben, ale včera udeřila vlna veder, ze které místní meteorologové hysterčí a ve všech pádech skloňují slova jako Armagedon a apokalypsa. Fajn, je vedro, přímo pekelné vedro, ale fakt si nemyslím, že nastane konec světa. Rozhodně ne dneska ráno.

„Mami? Jsi vzhůru?“

„Ne, ani zdaleka,“ zamumlám a přetáhnu si peřinu přes hlavu.

„Které džíny?“ Allison ze mě strhne příkrývku a vrazí mi před obličej dvoje miniaturní tmavě modré kalhoty. Nechápu, jak může být v tom jako tyčka hubeném těle dost místa pro všechny vnitřní orgány. Možná je to tou makrobiotickou hnědou rýží, kterou do ní láduje její otec. Tvrdí, že mi takhle rýže změní život. Já mu většinou oponuju tím, že to dokážou i makarony se sýrem. I když pochybuju, že máme na mysli stejnou změnu.

„Mami, vzbud se! Které džíny?“

„Vždyť jsou oboje stejné,“ odpovím.

„To teda nejsou,“ ohradí se moje dcera důrazně. „Nejsou stejné! Ty se nesnažíš.“

„Máš pravdu, nesnažím. Spím.“

Za tohle si vysloužím typický pubertácký úšklebek. Allison ohrne spodní ret tak moc, že by na něm pohodlně přistála i pěnkava, kterou slyším za oknem. Schválně to přejdu. Úšklebek mě nezabije. Pořádný záchvat vzteku ale nezvládnou dřív, než si dám kafe.

„Támhle,“ ukážu prstem na jedny z džínů.

„Ty se mi nelíbí.“

„Dobře, tak teda ty druhé.“

„Díky, mami,“ řekne Allison a odhopsá do svého pokoje, kde si bude určitě lámat hlavu nad tím, jakou si má obléknout košili. Když hned teď vstanu, stihnu se zamknout v koupelně dřív, než se vrátí.

Slyším, jak se dole otevřou dveře, což znamená, že je přesně sedm hodin. Znáte takové ty atomové hodiny, které jsou tak přesné, že se zpozdí o pouhou jednu sekundu za třicet milionů let? Tak na Gretu nemají. Moje německá hospodyně, která je ve věku někde mezi šedesátkou a nekonečnem, k nám přichází každé ráno přesně v sedm hodin. Za těch deset let, co u mě pracuje, se nezpozдила ani jedinkrát.

Jde pravděpodobně o nejdelší a nejspolehlivější vztah, jaký jsem kdy v dospělosti navázala. Díky Grétě domácnost opravdu funguje. Vaří. Skládá prádlo. Žehlí. Když se naštve, pár hodin mě ignoruje, ale pak to překousne. Žádné rány pod pás, žádné podvádění. Bezmezně jí věřím. Když o tom tak přemýšlím, dost mě znepokojuje, že je to asi jediná osoba, o které tohle můžu říct.

Navíc když Greta poprvé spatřila Allison, které bylo tehdy pouhých dvanáct měsíců, byla to láska na první pohled. Jedna druhou prostě zbožňují. Občas když je pozoruju, mám pocit,

jako bych od nich byla úplně oddělená, uzavřená v bublině s neproniknutelnými stěnami, já uvnitř a ony venku.

Minutu poté, co bouchnou dveře, už slyším, jak Greta vytahuje z myčky nádobí a uklízí ho. Chvilí nato se už do prvního patra line vůně kávy, která mě vyláká z postele. Dole mi Greta podá velký hrnek s vrstvou teplé mléčné pěny na povrchu. Nejradši bych ji políbila, ale ona si na důvěrnosti nepotrpí. Vždycky si udržuje odstup. Za všech okolností.

„Děkuju, dobré ráno,“ řeknu. Beze slova přikývne a otočí se k Allison, která mezitím přišla do kuchyně a v rukou drží dvě košile.

„Kterou z nich?“ dožaduje se rady. Přece jen jsem se měla schovat v koupelně.

„Palačinky nebo vafle?“ vrací Greta úder.

„Palačinky,“ odpoví Allison.

„Tu pruhovanou,“ reaguje Greta. Sleduju jejich výměnu a připadám si jako tenisová rozhodčí na US Open.

„Výborně, tak to bychom měly,“ zaraduju se. Obě mě ignorují. Beru si kávu ke stolu a schovávám se za stránky místních novin.

Vařím jen málokdy. Podle Allison chutná moje jídlo příšerně, protože se nesoustředím a většinou zapomenu na jednu nebo dvě důležité přísady. Má pravdu. Přemýšlet o tom, kolika různými způsoby to může Aidan Hathaway s Lily Dellovou na dvě stě padesáti stranách dělat, může být lehce rozptylující. Připouštím, že nejde o světový mír, ale určitou míru koncentrace to i tak vyžaduje.

Zatímco si Allison s Gretou povídají německy, já, která jsem nevyrůstala s německou hospodyní a umím jen o něco málo víc než „ich bin ein Berliner“, koukám na titulky a snažím se načrt-

nout si v hlavě harmonogram dne, který by nejlépe uspokojil potřeby nás všech. Nepůjde to. Na něco se vždycky zapomene. Můj seznam úkolů prochází neustálým vývojem. Jako epické dílo, které bude nabírat na délce a objemu spoustu let a nikdy neskončí! Kdybych ho mohla nějak ozvláštnit, možná bych přesvědčila svého nakladatele, aby ho vydal na pokračování jako e-knihu.

„Potřebujete něco z obchoďáku?“ ptám se jich.

„Růžový lak na nehty!“ zaječí Allison.

„Prací prášek,“ připojí se Greta.

Greta obstará většinu nákupů nebo „obchodování“, jak to nazývá ona. Kategoricky ale odmítá vkročit do Terče a obchodu Kouzlo domova. Tyhle řetězce jsou tak rozlehlé a nabízejí tak ohromné množství levného zboží, že ji to ubíjí. O tomhle se s ní nedá smlouvat a já to akceptuju.

Zrovna se chci přeptat na odstín toho laku a značku pracího prostředku, když mě najednou polije chlad, jako by mě objal sám Mrazík a pevně mě sevřel.

Panika. Opřu se oběma rukama o mramorový kuchyňský ostrůvek a zavřu oči, abych neztratila rovnováhu. Na čele mi vyraší kapky studeného potu a rozklepe mě zimnice. Prudce zasípu a zalapám po dechu. Jako bych měla malé nefunkční plíce.

„Mami?“

Otevřu oči. Allison na mě vyděšeně hledí.

„Jste v pořádku, Sadie?“ zeptá se mě Greta a vyhazuje přitom do vzduchu palačinku, která následně přistane přesně uprostřed pánve.

Sevření hrudníku pomalu odeznívá. Tohle není první panický záchvat, který zažívám. Tohle je panický záchvat číslo 342 nebo tak nějak. Dá se říct, že už jsme staří kamarádi. Plnými

doušky vdechují těžký nasládlý vzduch a snažím se vypadat příčetně.

„Jsem v pohodě,“ tvrdím a dál se přidržuju ostrůvku. „Jen se mi na chvílku udělalo slabo. Asi z toho horka.“

Usměju se. Nasoukám do sebe plátek toastu a usrknu si kávy. Když panický záchvat ustoupí, obvykle cítím jen úlevu a jsem opravdu vděčná, že to tak nemám pořád. Teď si ale připadám nějak zvláštně, jako by se část mě samotné oddělila a odešla. Skoro jako bych se vznášela mimo sebe sama. Greta se dál věnuje palačinkám, ale Allison mě se svráštělým obočím dál ustaraně pozoruje. Dám jí pusu na čelo.

„Jsem v pohodě,“ zopakuju. „Nasnídej se. Musíme do školy.“

Řeknu, že si jdu dát sprchu, ale nezamířím do koupelny. Nedokážu vysvětlit proč, ale táhne mě to do pracovny. Srdce mi přerývavě bije, jako bych právě procitla. Chci se osprchovat, obléknout a odvézt Allison do školy. Nechci jít do pracovny. Na tom, co chci já, ale očividně nesejde.

Stojím před zavřenými dveřmi a panikařím při pomyslení, že bych je měla otevřít.

„Nech toho, Sadie,“ drmolím. „Seber se.“

Uchopím kliku. Drkotám zuby. Tričko na spaní vlhne potem. Doktorka říkala, že panické záchvaty nejsou u žen mého věku nic neobvyklého a mohou se objevit kdykoli, bez varování.

„V některých případech je spouští konkrétní podnět, jindy přicházejí jen tak,“ vysvětlovala mi s rozržitým úsměvem. Pak mi začala vyprávět o ženě přibližně v mém věku, která byla strachy bez sebe pokaždé, když měla otevřít kufr svého auta.

„Byla si jistá, že se tam ukrývá páv.“

Páv? Doktorka vážně přikývla. Tímhle způsobem se mi snažila naznačit, že by mohlo být i hůř. Já se aspoň nebojím páva

v kufru. I když by to možná bylo lepší než tyhle nekonkrétní záchvaty. Kufrům bych se mohla preventivně vyhýbat. Nakonec mi předepsala Xanax a objednala mě na kontrolu za dva týdny.

Nosím ho teď všude s sebou v kabelce jako talisman proti strašáku jménem panika. Obvykle si loknu vína a věřím, že mě to uklidní. Funguje to ale jen na chvíli. Tohle všechno jsou stejně jen takové náplasti a já si někdy říkám, co se stane, až se odlepí.

Počítám do deseti a potom strčím do dveří. Pracovna je prázdná, žádní pávi. Dosednu na židli a prsty přeježu po hraně stolu. Zbožňuju tenhle jednoduchý moderní stůl bez zbytečných vyčytávek. Když u něj sedím, jsem pohlcena prací.

Pomalou se uvolňuju a snažím se přesvědčit sama sebe, že je všechno v pořádku. Notebook stojí otevřený na stole přesně tak, jak jsem ho tam včera v noci nechala. Na obrazovce je otevřený dokument s rukopisem *Uloupených tajemství* s Aidanem Hathawayem a Lily Dellovou v hlavních rolích. Zaostrím pohled na blikající kurzor v polovině stránky, jeho pravidelný rytmus mě uklidňuje. Zabloudím očima dolů na obrazovku na údaj o počtu slov – 6200.

To není možné! Odvrátím zrak a podívám se znovu. Pořád tam vidím 6200 slov. Počet slov ale spisovatelé nezapomínají, to vám potvrdí kterýkoli z nich. Je pro nás jediným ukazatel vývoje do chvíle, než dáme rukopis přečíst redaktorovi nebo kama-rádovi, který už je vyškolený na to, aby nepodrobil první verzi příliš drtivé kritice. Víím, že mám lehce zakřivený nos, a víím stejně jistě, že jsem včera skončila těsně pod hranicí 5500 slov, kterou jsem si stanovila. Na 4200 slovech, abych byla přesná. Když jsem šla do postele, přísahala jsem si, že to dneska večer doženu. Kde se teda vzalo těch 2000 slov navíc? Obava mě za-

halí celou, jako burka. Ztráta paměti ve čtyřiceti šesti letech? První příznaky Alzheimerova? Co bude s Allison, Gretou a paní Perkinsovou? Než stihnu zase zpanikařit, zezdola na mě zavolá Allison.

„Mami, škola! Ty ještě nejsi osprchovaná?“

Jak dlouho už tady sedím a zírám na obrazovku? Prohrábnu si vlasy a cítím, že jsou spánkem umolované stejně jako každé ráno. Ne, do sprchy jsem vůbec nedošla a teď už to nestihnu. Celé dopoledne budu vypadat, jako bych se právě vykopala z postele, což je vlastně pravda.

„Přijedeme pozdě, mami. A tentokrát to nebude moje chyba!“

Vyskočím ze židle, zamířím do svého pokoje a sundám ze sebe propocené kostkované kalhoty a šedé tričko, které by si na sebe do postele vzala snad jen žena bez partnera, která je připravená bez něj i nadále zůstat.

Kapitola 4

Uloupená tajemství ♡

Kapitola druhá

Lily seděla na baru v restauraci Gramercy Tavern a snažila se nedávat najevo svůj vztek a ponížení. Ráno po tom incidentu ve výtahu jí volala Hathawayova sekretářka a trvala na tom, aby sem Lily dnes v sedm hodin večer přišla.

„Řekněte číšníkovi své jméno a on vás usadí na správné místo,“ pronesla úsečným britským přízvukem. „A přijďte včas. Pan Hathaway nemá rád, když někdo chodí pozdě.“

Správné místo? Sekretářka zavěsila, než se Lily stihla zeptat, co tím vlastně myslela.

„Nikam nejdu,“ pronesla Lily do ticha své prázdné kanceláře. „Ani náhodou.“ A přesto tady teď sedí, protože nakonec nedokázala jen tak přejít ten zoufalý pocit touhy, který Aidan Hathaway vyvolával v okolí jejího žaludku.

Číšník si odškrtl její jméno a usadil ji na barovou stoličku.

„Má rád, když ženy sedí s obličejem obráceným na jih,“ řekl a mírně ji natočil. „Díky tomu je vidí, když vejde, ale ony nevidí jeho.“ Sděloval jí ty informace, jako by se jednalo o naprosto běž-

nou věc. Nevěděla, co má dělat, a tak mu jen poděkovala a posadila se. Tváře jí planuly vzteky.

Po chvíli se Lily obrátila tváří ke dveřím. Neměla v úmyslu hrát Hathawayovy hry. V průběhu dne přesvědčovala sama sebe, že existuje jediný důvod, proč sem dnes jde – aby si s Hathawayem vyjasnila, co se vlastně ráno ve výtahu stalo. Tohle totiž nebyl její styl a měla potřebu to dát jasně najevo. Jejím dnešním posláním bylo očistit své jméno.

Najednou se před ní objevil drink. Roztomilý blondatý barman na ni mrknul.

„Taková krásná dívka jako vy by tady neměla sedět sama a hypnotizovat dveře,“ poznamenal a laskavě se usmál. „Ať je to, kdo chce, pokud nedokáže přijít včas, zapomeňte na něj.“

„Děkuju,“ odpověděla Lily a pozvedla skleničku k ústům. Nápoj byl světle fialový a voněl po fialkách. „Vypadá to báječně. Co je to?“

„Jak se jmenujete?“

„Lily.“

„V tom případě se jmenuje právě takhle. Lily.“

Lily sklopila oči. Vztek se vytratil a po těle se jí rozlil příjemný hřejivý pocit. Těžko říct, zda to způsobil ten alkohol, nebo to flirtování.

„To je od vás opravdu milé,“ poděkovala a znovu se napila.

Barman najednou sklopil hlavu. Popadl utěrku a začal leštit barový pult, i když byl tak čistý, že v něm Lily viděla svůj odraz.

„Omluvte mě,“ řekl a uháněl pryč.

V tu chvíli něčí ruka sevřela Lilyin krk. Zalapala po dechu. Aidan Hathaway.

„Vypadáte opět báječně, Lily,“ řekl a dál ji lehce svíral na krku. Ze způsobu, jakým pronesl její jméno, se jí stáhl žaludek. Toužila

po něm. Chtěla s ním ležet ve změti měkkých bílých prostěradel, nahá, propletená s jeho tělem.

Uvědomila si ale, že jí nebyl zrovna sympatický. Co je to za člověka, že mu rande domlouvá sekretářka? To jí nemohl zavolat? Pracuje přece pro jeho společnost. Zjistit si její číslo by nebyl zas takový problém.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat,“ pokračoval a přitáhl si stoličku tak blízko, až se jejich kolena dotýkala. „Moc práce. Něco pro vás mám.“

Podal jí tašku z obchodního domu Bloomingdale's. Uvnitř byl balíček.

„Otevřete to.“

Poslechla, vytáhla krabici a vybalila ji z balicího papíru měděné barvy, který spadl na podlahu. Opatrně nadzvedla víko, pod kterým se skrývalo několik vrstev hedvábného papíru. Třesoucíma se rukama ho odstranila a pod ním našla košili, kterou si dneska zničila rtěnkou. Na rozdíl od té původní tohle nebyl padělek, ale originál. Lily pohlédla do Hathawayových zelených očí. Všechn vztek se vypařil.

„Nevím, co na to říct,“ hlesla. „Děkuju.“

„Slušela vám,“ řekl Aidan. „Byla by škoda o ni přijít.“

Tak moc ho chtěla! Skoro se nedokázala ovládnout. Byla to hloupost. Všichni vědí, že se šéfem se nespí, pokud si nechcete zničit kariéru. Ale tohle byl Aidan Hathaway, nejžádanější starý mládenec v New Yorku.

Drž se svého plánu, Lily, přikázala si, svého poslání.

Aidan nic neříkal, jen si prohlížel její tvář. Obličej mu potměněl, jako by jí četl myšlenky.

„Jste opravdu nádherná,“ pronesl pomalu zastřeným hlasem. „A vůbec o tom nevíte.“

Tohle neříkej, pomyslela si Lily.

„Pane Hathawayi,“ začala. Celou řeč měla připravenou, dokonce si ji zkoušela před zrcadlem na toaletách. Teď ji zbývalo jen přednést. „Je mi opravdu velkou ctí vést kampaň pro vaši společnost, a tudíž si myslím, že bychom si měli zachovat čistě profesionální vztah. Nerada bych se čímkoli rozptylovala. Chci se soustředit na propagaci Hathawayových značek ve světě.“

Cítila, jak jí hoří tváře. Celou dobu byla v zajetí jeho pohledu. Usmál se a ona pokračovala.

„Myslím, že bych vám měla vysvětlit, že jsem, ehm, jsme se chovali v tom výtahu naprosto...“

Tady se zadrhla. Nemohla najít slova, která si tak pečlivě připravila. Přála si, aby ji přestal sledovat.

„Prosím, pokračujte,“ povzbudil ji Aidan a nenuceně jí položil ruku na stehno.

Cítila jeho parfém, stejnou citrusovou vůni jako ve výtahu. Veškeré její myšlenky se v tom okamžiku vypařily. Přiblížil se k ní na vzdálenost pár centimetrů.

„To bylo všechno?“ zeptal se.

Lily přikývla. Nemohla se soustředit na nic jiného kromě jeho ruky na svém stehně. Špičkami prstů se otřel o lem jejích velmi formálních pouzdrových šatů, do kterých se předtím převlékla. Naprázdno polkla.

„Dobře.“

Než si to stačila uvědomit, sesadil ji ze stoličky a vzal ji do náručí. Našel její rty a prudce, hluboce a dlouze ji políbil.

Před očima se jí zajiskřilo. Objala ho kolem krku a pevně sevřela. Náhle se odtáhl a přiložil své kypré rty k jejímu uchu.

„Chci tě,“ zašeptal. „Toužím po tobě od okamžiku, kdy jsem tě poprvé uviděl. Je to silnější než já.“

Rukou přitom vklouzl mezi její stehna, dost vysoko na to, aby zapomněla, o čem zrovna přemýšlela.

„Chceš jít ke mně domů?“ zeptal se.

Hlas jí zase zradil. Přikývla.

„Chci se tě zmocnit,“ šeptal. „Pohlit tě.“

Ze slova „pohlit“ jí přejel mráz po zádech. O Aidanu Hathawayovi se říkalo, že pohlití všechno, co se mu zlíbí. Po té epizodě ve výtahu si ho proklepla. Přečetla všechny drby o jeho milostných aférách, jak jeden den vášnivě randí s brazilskou modelkou a další den jede po britské rockové hvězdě. Jak se ostřížím zrakem zaměřím na společnosti, které chce získat, a nepoleví, dokud se nestanou součástí Hathawayova impéria. I basketbal hrál s nejvyšším nasazením. Běžně trénoval s profesionálními sportovci z týmů, které vlastnil.

K filantropii přistupoval stejně soustředěně. Místo aby někomu věnoval kupu peněz a tím to považoval za vyřízené, cestoval do Afriky, Asie nebo kamkoli jinam, aby se ujistil, že jeho peníze budou použity na správnou věc. Na svých cestách neváhal poskytnout finanční prostředky podnikům, které ho zaujaly a vypadaly nadějně.

Aidanu Hathawayovi bylo dvacet devět let.

Svíral jí pohledem, ačkoli prosila, aby ji pustil. Měla pocit, že vidí přímo do její duše, všechny ty hnusné věci, které tam ukrývala a o kterých nikdy nikomu neřekla. Přála si, aby si Hathaway Enterprises nikdy nenajali Jensen & Richardson Communications. Ale na to už teď bylo pozdě.

„Chceš to, co já?“ zeptal se jí Aidan.

„Ano,“ vydechla bez rozmyšlení. Znělo to úlevně.

Přesunul svou ruku na její záda. Měla na sobě nádhernou napodobeninu Prady s řadou jednoduchých knoflíků na zádech. Cí-

tila, jak prsty jeden z nich uvolnil a vklouznul mezi látku a její nahou kůži. Zachvěla se. Částečně se jí chtělo křičet, aby přestal, jsou přece na veřejnosti, proboha, v restauraci plné lidí! Zároveň jí ale bylo jedno, jestli ji vysvlékne přímo tady a bude si s ní dělat, co se mu zlíbí, přímo na tom nablýskaném barovém pultu. To druhé převážilo.

„Ššš,“ zašeptal Aidan a přejížděl jí rty po hebkém krku. Zaklonila hlavu, její tělo žadonilo o víc. Teď nezáleželo na ničem jiném než na tomhle okamžiku.

Kapitola 5

Hned na začátku bych chtěla zdůraznit, že Jason není můj přítel. Nechci mu říkat ani kamarád s výhodami, protože to evokuje atraktivní dvacátníky, kteří k sobě tisknou svá pevná těla v kabině na záchodcích nočního klubu. Nespojíte vám to s osamělými lidmi středního věku s ochablými těly, kteří se čas od času sejdou kvůli nezbytné, i když ne zcela uspokojujivé souloži.

Seznámila jsem se s ním na inzerát. Ještě pořád nerada přiznávám, že jsem si ho dala. Je přece strašně ponižující přiznat celému světu, i když anonymně, že nejste schopni najít si někoho, kdo by s vámi chtěl spát. Je to taková dospělácká verze toho, když vás na hodině tělocviku vyberou do baseballového týmu jako úplně posledního hráče. Ale už to trvalo skoro pět let. Žila jsem neustále s obavou, že se jednoho dne probudím, podívám se do zrcadla a uvidím tam místo sebe scvrklou švestku. Byla jsem zoufalá.

„Zdravá, 46, matka, 162 cm, kudrnatá. Hledá nekomplikovaný vztah. Nejlépe pátek dopoledne. Zdravý. Nekuřák. Fetišisté nemusejí odpovídat.“

Poslední věta měla být vtipná, ale vlastně jsem to myslela vážně. Představa, že bych skončila s mužem, který by se chtěl nechutně vyjadřovat o mých prstech na nohou, byla ještě víc deprimující, než kdyby se ze mě stala sušená švestka. Musela jsem se nějak pojistit, abych tohle vůbec přežila.

Na můj inzerát odpověděl muž jménem Jason Blair. I když z emailu nebyla jeho osobnost úplně čitelná, nezdálo se, že by byl masový vrah. Domluvili jsme se spolu na oběd v sousedním městě, během něhož jsem ke své radosti zjistila, že toto jméno patří docela přitažlivému muži. Jasonovi bylo čtyřicet čtyři, byl rozvedený a pracoval jako právník specializující se na duševní vlastnictví. Byl vášnivým fanouškem modelů vláček a projektů typu „udělej si sám“. Ačkoli teď bydlel v bytě, jehož údržba vyžadovala maximálně občasnou výměnu žárovky.

Měl hnědé vlasy protkané šedinami, oříškově hnědé oči schované za brýlemi bez obrouček a drobnou kozí bradku, kterou bych mu snad – pokud spolu nakonec skončíme nazí v posteli – mohla rozmluvit. Kupovaný oblek mu byl velký v ramenou a spodní knoflíčky světle modré košile se napínaly na rostoucím bříšku. Představa, že tohle bříško naráží do toho mého, ve mně zanechala hořkou pachut'. Co mám za problém? Proč prostě nemůžu jít na rande jako normální rozvedená tlustá samoživitelka?

Řeknu vám proč. Protože tam venku je poušť obydlená jen zraněnými a zoufalými, jako jsem já. Když mi tohle došlo, koupila jsem si vibrátor, ale rychlost, s jakou jsem vybíjela baterie, ze mě udělala hotovou ekologickou katastrofu. Potřebovala jsem lidské tělo. A tady vstupuje do hry Jason. Koneckonců šlo o uspokojení základních potřeb, ne o počátek milostného vztahu, který bude trvat navždy. Nehledala jsem muže svých snů.

Takový neexistoval. Hledala jsem sex. A tomuhle sympatickému muži jsem to chtěla dát najevo, dřív než se začneme svlékat.

Jason přiznal, že je tady, protože rozpad jeho manželství, které náhle skončilo poté, co nachytal svoji ženu v posteli s dodavatelem dlaždiček, mu sebral veškerou sebedůvěru. Neuměl randit, mluvit nebo spát s jinou ženou než se svou – teď už bývalou – manželkou. Chtěl se vrátit zpátky do hry. A já jsem měla hrát s ním. Když jsme dojedli, vedli jsme poněkud rozpačitý rozhovor.

„Takže, ehm, co bys řekl na nějakou... něco jako dohodu?“ zeptala jsem se.

Jason stoprocentně vyhovoval mým požadavkům. Tu kozí bradku bych snad mohla přehlédnout.

„Nevím,“ odpověděl. „Myslím, že by to snad mohlo fungovat, nebo ne?“ Tohle byla asi ta chybějící sebedůvěra, o které se zmiňoval.

„Ano.“

„Takže jsme domluveni?“

„Ano, ale musí to být v pátky dopoledne kolem půl dvanácté, protože tehdy je moje hospodyně na nákupu a dcera ve škole.“

„Co jsi vlastně říkala, že děláš?“

„Píšu. Romány. Jsem spisovatelka.“

Ani se nezeptal, co jsem napsala.

„Fajn, takže příští týden u tebe?“

„Skvěle.“

„Málem bych zapomněl,“ řekl a podal mi obálku. „Jsem zdravý.“ Uvnitř bylo potvrzení od doktora, jehož jméno jsem znala, že Jason Blair nemá žádnou sexuálně přenosnou nemoc a není HIV pozitivní. Můj nový kamarád si přinesl svůj vlastní záruční list. Jak pozorné.

„Díky, udělám to samé.“ Už teď jsem se děsila rozhovoru se svojí internistkou.

Vstali jsme a dali si pusy na tvář. Zvláštní způsob, jak se rozloučit s mužem, se kterým jsem se předběžně domluvila na tom, že mi to za týden udělá.

O sedm dní později se Jason přesně podle dohody objevil u mě před domem. Byla jsem nervózní. Během týdne jsem se voskovala, drhla a leštila, zvažovala jsem dokonce, že podstoupím liposukci. Ne že by se to nějak výrazně projevilo. Opakovala jsem si, že tohle je skutečný život a ve skutečnosti je sex mnohem směšnější záležitost než v románech a filmech. Mohli jste se spolehnout na špatné světlo, tuk, pot a nemotornost. Něco ve mně ale pořád doufalo, že půjde o transcendentní zážitek. Nebo že přinejmenším přijdu na jiné myšlenky.

Nebylo to transcendentní. To jen abyste věděli. Jason mi přinesl povadlou kytici ze supermarketu vzdáleného asi kilometr a půl od mého domu. Bylo to od něj milé, ale zbytečné. Jak prozradila Julia Robertsová ve filmu *Pretty Woman*, měl mě jistou.

„Pojď dál,“ řekla jsem a pustila ho dovnitř. Jason vstoupil do rozlehlé haly a já jsem hned začala pochybovat o své vlastní inteligenci. Kdo je ten cizí člověk, kterého jsem právě pustila do svého domu? Paní Perkinsová se přišourala, očichala Jasonovu botu a zavrtěla ocáskem. Takže psovi se líbil. No páni.

„Jsem trochu nesvůj,“ přiznal Jason a nervózně se usmál. „Není to divné?“

„Vůbec ne, já taky,“ vydechla jsem úlevně.

„Ale to já se musím dostat zpátky do sedla,“ odvětil. Povytáhla jsem obočí.

„Ne, ne, ne,“ snažil se to celý rudý vzít zpět. „Nechtěl jsem tě přirovnat ke koni... jsi opravdu... moc... pěkná. Proboha. Promiň.“

Zasmála jsem se. Bylo to absurdní, ale byla to jediná možnost, jak se posunout dál.

„To je v pohodě,“ řekla jsem.

Vzala jsem ho za ruku. Měl ji vlhkou a teplou. Opakovala jsem si, že nemám soudit jiné. Koneckonců kolem pasu mám několik pneumatik a po holení se mi udělala vyrážka. Jason se zatím provinil jen tím, že mě přirovnal k domácímu zvířeti.

„Pojďme nahoru,“ řekla jsem odvázně. Bylo to tím domácím müsli, které mi Greta vnutila k snídani, nebo šlo jen o projev čirého zoufalství? Rozhodla jsem se to nerozebírat a vedla Jasona do své ložnice.

„Máš úžasný dům,“ řekl, když jsme stoupali po schodech. „Co jsi říkala, že děláš za práci?“

„Píšu knížky.“

Ani tentokrát se nezeptal na názvy. I kdyby se ukázalo, že Jason je v posteli Superman, náš vztah byl odsouzen k záhubě. Muž, který čte, je nesmírně sexy. Muž, který nečte, je jen normální chlap.

Ráno jsem si ustala postel, protože jsem se bála, že si o mně Jason bude myslet, že jsem čuně, když ji nechám neustlanou jako vždycky. Ale když jsem odhrnula peřinu a pod ní se objevilo čisté, světle růžové prostěradlo, bylo v tom něco podivně intimního, jako bych mu nabízela pohled mezi svoje nohy ve stylu Sharon Stoneové. Tváře mi hořely a srdce – až do téhle chvíle klidné – se mi rozbušilo.

„Pomůžu ti,“ řekl Jason a odhrnul příkrývku.

„Díky.“

A co teď?

„Můžu tě políbit?“ zeptal se Jason. Otřel si dlaně o kalhoty. Byl na tom ještě hůř než já.

„Do toho,“ řekla jsem a přistoupila k němu. Hezky voněl. Cítila jsem snídani. Káva, palačinky, teplý sirup. Připomněla jsem si, že s ním mám jiné úmysly, než ho sníst.

Měl jemné rty, ne příliš suché, a našťestí mi neposlíntal celý obličej. Po chvíli jsem se odtáhla.

„Neměli bychom si stanovit něco jako hranice?“ zeptala jsem se. Sakra. Tohle jsem měla udělat už dole. „Existuje něco, co máš opravdu rád nebo naopak nesnášíš?“ Byla jsem rudá jako rak. Tohle byl hodně špatný nápad. Co jsem to za idiota, když si myslím, že můžu jen tak zavolat nějakému chlápku a mít s ním nezávazný sex? Nejradši bych to všechno vzala zpět.

„No, mám rád kouření, ale to asi všichni chlapi, ne? Anál neprovozuju, leda by to bylo něco, v čem si libuješ. Je fajn, když je žena nahoře.“ Pokrčil rameny. „Obávám se, že se v sexu nedržím úplně nejnovějších trendů. Byl jsem dvacet let ženatý se stejnou ženou. A co ty?“

Zarazila jsem se, než jsem vyhrkla něco jako: „Proboha, já jen chci, aby se mě dotknul i někdo jiný, než moje dcera, a je mi fuk jak a kde!“

„Souhlas,“ přikývla jsem. „Nic perverzního. Takže... jak to uděláme se svlékáním?“

„No,“ odkašlal si Jason. „Rád bych tě svlékl, jestli ti to nevadí.“

„Jistě.“

Bylo to příjemné. Dala jsem si záležet, měla jsem na sobě čisté, elastické spodní prádlo, a i když moje podprsenky teď vypadaly spíše jako brnění než sexy prádýlko, zvolila jsem jednu s kytičkou mezi košíčky. Když mi ji teď rozepnul a moje prsa tu volně visela, znovu mě překvapilo, jak jsou veliká. Nikdy by mě nenapadlo, že budu jednou mít takové povadlé zoxy.

Ale Jasonovi se líbily. Zabořil svou hlavu mezi záhyby masa a vydával divné zvuky. Někteřím mužům víc než na pevnosti záleželo na velikosti. Snažila jsem se ignorovat ten hluk a užívat si, jak mě svýma jemnýma rukama objímá kolem statného pasu.

Když mě svlékl, zdvořile jsem se ho zeptala, zda mu to mohu oplatit. Chlupy na hrudi měl tmavší než vlasy a místy prošedivělé. Ubíralo to mužům na elánu, když viděli, jak jim šediví chlupy na hrudníku? Kdyby náš vztah trval déle než od dnešního rána, asi bych se ho na to zeptala. Obecně mi chlupatí muži nevadili, pokud jsem je tedy nemusela natírat opalovacím krémem.

Jason sice neměl svaly, ale jeho hebké tělo bylo příjemné na dotek a mělo hezkou olivovou barvu, která prozrazovala, že některý z jeho předků pocházel ze Středomoří. Rozepnula jsem mu sponu na pásku a jeho kalhoty dopadly na hromadu oblečení vedle jeho nohou. Pomalu jsem zasunula prsty za okraj jeho boxerek a zatáhla za ně.

Slovo „penis“ je v erotických románech zcela nepřípustné. Vyberte si jakékoli jiné: mužství, úd, klacek, pták, ale nikdy ne „penis“. Tímhle slovem všechno zabijete. Ale ve skutečném světě říkám penisu penis a ten Jasonův byl pro mě jako stvořený. Ne příliš velký, ne příliš malý. Nebyl nehezky zahnutý na žádné stranu a nezplihl, když se blížila akce. V duchu jsem si gratulovala, že očividně ještě pořád dokážu muže vzrušovat.

„Tak můžeme?“ ukázal Jason směrem k posteli.

Do té doby jsem v téhle posteli ležela jen s Allison. Po rozvodu jsem všechnen svůj nábytek z ložnice vynesla na chodník před domem a onačila ho cedulkou „k rozebrání“. Chtěla jsem začít úplně od začátku. Do hodiny všechno zmizelo a já jsem si

koupila nové věci. Úplně jiné. A hlavně moje. A teď jsem se chystala položit se na svou postel a nechat úplně cizího člověka, aby mě zakryl svým chlupatým tělem.

Zasténala jsem pod jeho vahou. Úplně jsem zapoměla, jak jsou muži těžcí.

„Ráda bývám nahoře,“ zašeptala jsem. „Ale tohle je poprvé, možná bychom neměli moc experimentovat.“

Jason souhlasně přikývl. Na čele mu vyrašily krůpěje potu. Věděla jsem sice, že od něj nechytanu chlamýdie nebo něco horšího, ale o stavu jeho kardiovaskulárního systému jsem neměla ani ponětí.

Snažila jsem se uvolnit, ale byla jsem suchá jako troud. Jason líbal moje prsa a povadlé břicho a já jsem si představovala, jak ležím nahá s Georgem Clooneym, což ovšem nemělo tak pozitivní efekt jako obvykle. Jason byl ale odhodlaný to udělat. Zavlnil boky, aby se dostal do správné pozice.

„Můžu?“ zeptal se zdvořile. Už jsme byli v posteli celé tři minuty! Tak fajn, třeba si tu verzi se šlehačkou šetří na příští týden.

„Jistě,“ přikývla jsem. „Jen chvíličku počkej.“

Naslinila jsem si prsty a přejela si jimi po té poušti dole. Navlhčení bylo nezbytné.

„Fajn, můžeme.“

Jason do mě pronikl jako úplně vyprahlý člověk, kterému konečně podali sklenici studené vody. Zasténal, zachvěl se, vyrazil ze sebe pár vzdechů a přibližně za devadesát vteřin se napřímil a následně zhroutil přímo na mě.

„Páni, Sadie,“ řekl, když zase popadl dech. „To bylo úžasné.“

Napadala mě spousta slov, kterými to popsat. Úžasné opravdu nebylo jedno z nich.

Nic jsem neříkala, a tak ze mě sklouznul, opřel se o lokty a pozorně se mi zadíval do obličeje.

„Ty ses neudělala?“

Za ty čtyři a půl minuty? Ne, to opravdu ne.

„Ne,“ přiznala jsem. Výhodou tohoto vztahu bylo, že jsme si nemuseli lhát. Nešlo o pocity a emoce, takže jsem o tom nemusela moc přemýšlet.

„Můžu to zkusit jazykem?“ zeptal se Jason tak upřímně, až mě to rozesmálo.

„Díky za nabídku, vážím si toho. Možná příště?“

Museli jsme to zabalit, než se vrátí Greta a nachytá mě před obědem v posteli nahou s cizím chlapem. Jasonovi se v obličeji zračila úleva. Na chvíli jsem si myslela, že je to proto, že se teď nemusí tam dole ponořit do neznámých vod. Ale o to nešlo. Ulevilo se mu, že jsem ho nezavrhla za to, že má nad svým chťičem přibližně stejnou kontrolu asi jako patnáctiletý kluk. Dostane další šanci.

„Bude mi ctí,“ řekl a já jsem se znovu zahihňala. Nemohla jsem si pomoci. Hihňání přešlo v řehot a za chvíli už jsme se s Jasonem váleli v hysterickém záchvatu smíchu. Hysteričtí, nazí, ulepení. Oblékala jsem se a ještě pořád si přitom utírala slzy. U dveří jsme se rozloučili letmým polibkem na rty a objali se.

„Příští týden ve stejnou dobu?“ zeptal se.

„Jo.“

„A přinesu hasák.“

Couvla jsem. „Cože? Myslela jsem, že jsme se domluvili...“

Usmál se a tvář se mu rozsvítila.

„Kape ti kohoutek. Slyšel jsem to. Přitáhnu ti ho.“

Přikývla jsem. Super. Šroubek a klíč.

„Slibuju, že to bude lepší,“ dodal. „Nebudu tolik nervózní.“

Znovu jsem přikývla. Věřila jsem, že dokáže opravit kohoutek, ale že by mě přiměl křičet v extázi? To se teprve ukáže.

Ale opravdu se to zlepšilo. Trošku. Za pět týdnů pochopil, že jestli ze mě chce vymámit orgasmus, bude muset zapojit i jazyk. Řekl, že pokud jde o techniku orálního sexu, je otevřený veškerým instrukcím. Takže jsem ho vzala za slovo a poskytla mu krok za krokem pokyny, jak, kdy a kde co dělat.

Chtěla jsem svou třešinku na dortu.

Kapitola 6

Uloupená tajemství ♡

Kapitola třetí

Aidan Hathaway jí prsty přejížděl krouživými pohyby po zádech.

„Co ten barman?“ zašeptal jí do ucha. Ruku jí položil zpátky na krk. Udělalo se jí slabo a ztrácela nad sebou kontrolu. Nedělalo jí to moc dobře, ale neměla sílu nic namítat. „Líbí se ti?“

Cože? Proč se jí ptá na toho barmana?

„Vypadá sympaticky,“ odpověděla. Sevření na jejím krku zesílilo.

„Chceš ho?“

„Prosím?“ zeptala se nechápavě. Po zádech jí stekla krůpěj studeného potu. Přitáhl si ji blíž.

„Chceš se s ním vyspat?“ Jeho šeptání teď přešlo spíš ve vrčení. Lily bilo srdce jako o závod. O co mu jde?

„Ne,“ vykoktala ze sebe. „Vždyť ho ani neznám.“

„No a?“

Neměla ponětí, kam tím vším míří.

„Chci tebe,“ řekla nakonec a doufala, že je to správná odpověď. Sevření na jejím krku povolilo.

„Chci tě vidět nahou,“ oznámil jí. „Pojďme odsud.“

Normální lidé tohle nedělají. Normální lidé zaplatí pití a při odchodu si vymění pár zdvořilostních frází s číšníkem. Hathaway ale ne. Nepocházel ze světa normálních lidí. Věděl vůbec, že vyrůstala v domě, kde topení fungovalo, jak se mu zachtělo? Věděl, že její šaty jsou jen lacinou napodobeninou a polovinu své výplaty posílala matce? Lily si byl jistá, že ne. Jinak by tady s ní nebyl.

Na cestě ke dveřím ji Aidan obejmul svými pažemi, jako by ji chtěl chránit před ostatními lidmi v baru. Ta diskuze o barmanovi Lily vykolejila. Je možné, že Aidan Hathaway žárlí? Připadalo jí to absurdní u člověka, který má všechno. Na co mohl žárlit? Vzrušení z jeho blízkosti a doteků se teď zakalilo strachem. Aidan se nespokojí jen tak s něčím. Pochybovala, že ho může uspokojit a nepřijít při tom k úhoně.

Instinkt jí radil, aby utekla, vymyslela si nějakou výmluvu a zbavila se ho. Mohla by si najít jinou práci. Mohla by se přestěhovat do jiného státu, klidně i na jiný kontinent, kdyby to bylo nutné. Aidanova ruka zajela hlouběji pod šaty na jejích zádech. Venku ji do obličeje uhodil ledový vzduch. Na chodníku se to hemžilo Newyorčany. Přicházeli a odcházeli, potkávali se, objímali, smáli, telefonovali. Žádný z nich by asi nepochopil, jak moc hořela touhou po tomhle podivném krasavci. Přitulila se blíže k němu, líbilo se jí cítit jeho ruku na nahé kůži pod šaty. Usmál se a políbil ji. Snažil se dostat pod její podprsenku stejně jako ráno ve výtahu. Vybavila si ten pocit. Chtělo se jí křičet.

„Buď trpělivá,“ řekl a odtáhl se. „Vydržíš to?“

Udělala by cokoli, jen aby se osvobodila od té bolestné slasti, která stále nabývala na intenzitě.

Aidan mávl rukou a u obrubníku zničehonic zastavil luxusní černý Bentley s tónovanými skly. Počká, až přijedou k němu

domů, nebo z ní strhá oblečení ještě v limuzíně? Znervózněla. Očekáváním se jí sevřelo hrdlo.

Zrovna když se jí Aidan chystal otevřít dveře, vyskočila ze zadního sedadla elegantní starší žena. Měla na sobě přiléhavé černé šaty, vysoké kozačky a průsvitný šátek přes ramena. Havraní vlasy měla sčesané dozadu, což zvýrazňovalo její kulaté tmavé oči. „Co to má sakra znamenat, Thomasi?“ vykřikl Aidan.

Řidič v uniformě okamžitě vyskočil z auta.

„Netuším, kde se tam vzala, pane,“ koktal Thomas a šokovaně hleděl na tu ženu. „Před chvílíčkou tam ještě nebyla. Zjevila se tady z ničeho nic! Zavolám vaši ochranku.“

Žena stála na chodníku a vypadala, že ji ani v nejmenším nevzrušilo, když Thomas vytáhl mobil a vytočil číslo. Pomlaskávala třešňově rudými rty, jako by se chystala někoho sníst.

Sjela Lily pohledem od hlavy až k patě a utkvěla pohledem na místě, kde se Aidan dotýkal Lilyiny kůže.

„Budou tady za čtyři minuty, pane,“ oznámil Thomas.

„Tak to budou opravdu dlouhé čtyři minuty,“ řekla ta žena a přistoupila o krok blíže k Aidanovi. Vpíjela se do něj očima, jako by měla ukrutnou žízeň.

„Ty si mě nepamatuješ,“ řekla a neznělo to jako otázka.

„Nemám ponětí, kdo jsi,“ pronesl Aidan odměřeně, „ani co jsi dělala v mém autě.“

„Viš přece, jak se jmenuju,“ odpověděla. „Clarissa.“

„Neznám nikoho s takovým jménem.“

„Ale ano, znáš, musíš!“

Clarissa ani na chvíličku nevěřila tomu, že si jí Aidan nepamatuje. Zažili toho spolu až příliš na to, aby zapomněl. Čas a vzdálenost jim nemohly stát v cestě. Milovali se a na ničem jiném nezáleželo.

Co je to ale za couru s napůl svlečenými šaty, která stojí mezi ní a jejím mužem a vypadá vyděšeně? Aidan ji ochránářsky tisknul k sobě a řidič se marně snažil zavolat pomoc. Clarissa přecházela kolem nich. Nechápala, o čem Aidan přemýšlí. Copak nevidí, že tahle zrzka není nic pro něj? Zaslouží si někoho lepšího. Zaslouží si jí.

Dál chodila kolem dokola a Aidan zmlknul. Vypadal jako oča- rovaný. Ta dívka se rychle vymanila z jeho objetí.

„Promiňte, asi bych měla jít,“ řekla.

„Lily, počkej!“ Aidan se probral a snažil se Lily zachytit. Popadl ji za paži. Clarissa si mnohokrát představovala, jak bude vypadat její opětovné shledání s Aidanem, ale žádný z jejich scénářů nepočítal s vysokou dívkou jménem Lily. Neprobíhalo to přesně podle jejího plánu, a to ji rozzuřilo.

Než si to kdokoli z nich stačil uvědomit, sevřela Clarissa Lily do náruče. Pevně ji objímala a mumlala při tom nějaké zaklínadlo. Nepoužila ho už dost dlouho, ale věděla, že pořád funguje. Vzduch zhoustnul a byl lehce cítit spáleninou. Lily měla co dělat, aby se v ženině sevření neudusila. Snažila se jí vykroutit, ale její vůle byla příliš slabá a Clarissin stisk příliš silný.

Ochladilo se. Clarissa zařikávala rychleji a rychleji. Cítila, že se blíží vyvrcholení. Tenhle moment si pokaždé vychutnávala. Právě ve chvíli, kdy už byl na obzoru, Aidan vytrhnul Lily z jejího objetí.

„Nevím, kdo jsi a o co ti jde, ale zahráváš si se ženou, kterou miluju, a to se mi opravdu nelíbí!“ zavrčel Aidan.

Přestože ji jeho slova šokovala, zvládla je Clarissa ustát a všimla si, jak překvapeně Lily reagovala na Aidanovo prohlášení. Možná, že slovo „milovat“ od něj ta zrzka slyšela taky poprvé. Ne že by na tom záleželo. Tohle bylo přes čáru. To nesnese.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.